

WÉBER ANIKÓ

ÖRÖKHÉTFŐN TALÁLKOZUNK

NEM ÁLMODOM

Valaki lezuhant. Nem tudom, ki lehetett. Csak annyit láttam, hogy a magasból hihetetlen sebességgel tartott a föld felé, míg körülötte minden mozdulatlan volt. A fák. A házak. A hold. Minden-minden állt, csak az az egy alak mozgott. Kiáltani akartam, de nem tudtam. Hirtelen éles fény villant, és felébredtem. Szerencsére csak rémálom volt. Nem is csoda! Ki ne álmodna rosszakat, amikor hétfő jön? Ráadásul nem is akármilyen hétfő, hanem szeptember elseje! Tanévkezdés. Egy olyan sulis nap, amit még majdnem száznyolcvan sulis nap követ a következő nyári szünetig. Nem éppen biztató annak, aki nem szeret iskolába járni. És én nem szeretek.

Az oldalamra fordultam, majd az ablakra sandítottam. Sajnos már világos volt. Tudtam, hogy fel kellene kelnem, de nem akartam. Arra gondoltam, hogy ha nem mozdulok, talán nemcsak magamat, de az időt is megállíthatom. Mert amíg nem moccanok, addig nem történhet semmi rossz velem, nem kell semmitől se tartanom, se diáktól, se tanártól. De amint felkelek az ágyból, kiderül majd, hogy fél hét van, és készülődni kell. Onnantól nem

lesz többé megállás. Újabb és újabb feladatok jönnek, és mindegyik időhöz kötött. Az élet csupa-csupa időpont!

6:30 – felkelés.

7:30 – indulás az iskolába.

8:00 – becsöngetés.

8:45 – kicsöngetés.

8:50 – sorban állás a vécében vagy a büfében.

9:00 – kezdődik a törióra.

9:03 – kiderül, hogy ma felelés van.

9:04 – mindenki fél, hogy feleltetik.

9:05 – huszonnyolc osztálytársam megkönnyebbül, mert nem ők felelnek, hanem én.

9:06 – felelek.

9:10 – még mindig felelek.

9:16 – várom, hogy hányast kapok.

Aztán...

Nem akartam tovább görcsölni a sulis napokon. Inkább magamra húztam a takaróm, és behunytam a szemem. Csakhogy akkor megint láttam, hogy valaki lezuhan a magasból.

Megráztam a fejem, hogy elűzzem a rossz álmoképet, és inkább felkeltem. Csak most mertem ránézni a nagynénémtól kapott levendulás faliórára, ami számonkérően mutatta, hogy rég elmúlt fél hét. Gyorsan a kikészített ruháimért nyúltam. Már szombaton kitaláltam, mit fogok felvenni hétfőn. Sötétkék felsőt és zöld leveles, hosszú

szoknyát, amit a jelmeztervező nagynéném varrt nekem. Próbáltam rámosolyogni a sápadt tükörképemre, aztán indultam a konyhába a reggeli müzlimért.

Egyedül töltöttem a vasárnapot, ma pedig egyedül keltem és reggeliztem. Viola, a nagynéném elutazott a színházi társulattal egy vidéki fesztiválra. Előléptették varrónőből jelmezessé, ezért velük kellett lennie egész hétvégén. Az utolsó falat után a hátamra kaptam a táskám, amibe már szombaton bepakoltam, hogy később ne kelljen bajlódnom vele.

Az udvaron, a fának támasztva várt az új biciklim. Viola vette nekem, hogy én is bringával mehessek suliba, mint Dávid, a szembeszomszéd fiú. Ahogy a ház elé gurítottam, át is néztem az út túloldalára, hátha épp Dávid is most indul az iskolába. Még vártam is pár percet, de nem jött. Kicsit elbizonytalanodtam, hogy be merjek-e csöngetni hozzájuk. Tízíg számoltam magamban, aztán összeszedtem a bátorságomat, és tettem pár lépést a kapujukig. Dakota, a kutyájuk rögtön ott termett, és a kerítésen át simogatásra nyújtotta a fejét. Selymes volt a bundája. Megnyugtatóan, bátorítóan selymes. Ettől máris sokkal elszántabb lettem, és hosszan megnyomtam a csengőt. Hármat berregett, de Dávid erre sem bukkant fel. A szülei kocsiját sem láttam. Úgy tűnt, már mind elindultak korábban. Kicsit elkedvetlenedtem, de az idő gonoszul folyt tovább. Fél nyolc is elmúlt, ezért nekem is indulnom kellett. Még bringával is legalább negyedórára volt a Fodor.

A Fodor az a hatosztályos gimnázium, amibe áprilisban íratott át a nagynéném, amikor hozzá költöztem. Előtte egy bentlakásos suliban tanultam vidéken, de azt utáltam. Szerencsére a jegyeim olyan jók voltak, hogy felvettek ide, a gimibe, így kiköltözhettem a vidéki koliból. Másfél hónapot jártam a Fodorba, aztán jött is a nyári szünet. Szóval még nem sikerült összebarátkoznom az osztálytársaimmal.

Egyedül Dáviddal lettem jóban, aki ugyanúgy tizenhárom, mint én, és ugyanabba az osztályba is jár. Sajnos nyáron nem tudtam vele találkozni, mert először én utaztam el Violával, aztán meg ő ment nyaralni a családjával. De üzeneteket írtunk egymásnak, és megbeszéltük, hogy ma, a sulis első délutánján együtt bringázunk majd haza, és útba ejtjük a kedvenc kirándulóhelyünket is.

Ez majdnem úgy hangzott, mint egy randi. Kicsit izgultam is. Amíg a gimi felé tekertem, végig azon agyaltam, mit is mondjak majd Dávidnak, ha találkozunk az osztályteremben. Nem akartam elrontani a beszélgetést, se a délutáni programunkat, mert... mert Dávid a legjobb barátom. Vagyis... igazából... az egyetlen barátom. Rajta kívül csak Viola van, a nagynéném. Meg te, a naplóm...

Ma amúgy iszonyú hosszúnak tűnt az út a sulig, és ahogy haladtam, valami egyre furcsább lett körülöttem, de nem jöttem rá, mi a baj. Csak tekertem, tekertem, hogy időben ott legyek a gimiben, és a fejemben rengeteg kérdés járt:

Mit mondjak Dávidnak?

Vajon tudok vele óra előtt beszélni?

Ki mellett fogok ülni idén?

Dávid biztosan Norbi mellett fog, mivel ő a legjobb barátja. Nem is ülhetne mellém. Akkor mindenki ránk szállna az osztályban, és faggatóznának, hogy járunk-e.

De vajon nekem is lesz padtársam?

Épp itt tartottam gondolatban, amikor lefékeztem a sötétszürke, L alakú suliepület előtt. Két legnagyobb ablaka, mint két szem, éppen felém nézett. Közöttük az üvegajtó, mint egy óriási száj, várt rám. Olyan volt, mint egy hatalmas farkas, ami be akar kapni. Nagyot nyeltem, amikor felnéztem rá, aztán a bringatárolóba toltam a biciklimet, és... megint éreztem, hogy valami nem stimmel.

A bringatárolóban nem láttam Dávid bringáját, pedig mindig azzal jött suliba. Mivel kertvárosi részen lakunk, a fél gimi bringával vagy rollerrel jár, de ma csak az én biciklim árválkodott a lebetonozott részen. Autók sem fordultak be a parkolóba.

Minden mozdulatlan volt... még a fák és az égen a felhők is. Ledermedt a világ, ezért én sem mertem megmoccanni. Csak füleltem. Most vettem észre a csendet. Nem volt zsvaj. Nem szűrődött ki az épületből a szokásos nevetés, kiáltozás. Az udvaron sem lehetett hallani sem a pattogó kosárlabdákat, sem a focizókat. Az úton sem dudáltak vagy fékeztek az autók. Valami nagyon nem stimmel.

Végre összeszedtem a bátorságomat, és oldalra fordítottam a fejem. Körbekémleltem. Senkit sem láttam. Sehol. Sem tanárokat, sem diákokat, sem szülőket. Eltűntek

az emberek. Rosszat sejtve futottam az iskolaajtóhoz, és lenyomtam a kilincset, de az sem mozdult.

Hogyan lehet zárva a gimnázium szeptember elsején, a tanévkezdés reggelén?

A zsebembe nyúltam, de akkor már remegett a kezem. Majdnem leejtettem a telefonomat, ahogy előhalásztam. A kijelzőre meredtem.

08:01 – Már egy perce be kellett volna csöngetni az első órára, de azt sem hallottam! Miért?

A tekintetem lejjebb siklott, és most vettem észre a dátumot a telefonomon. Hirtelen rádöbbsentem, mi történt velem.

Nem álmodtam!

Sőt, amit hajnalban rémálomnak hittem, az is valóság volt. Valaki lezuhant a magasból. Még éjszaka. És én tényleg láttam.